

тихъ самъ какъ заглѣхна въ мрака. Де ще мечуять при онѣзи викове оттатъкъ!

И останахъ на мѣстото си задъ плета. Стрелитѣ цепѣха тъмата ту една по една, ту по нѣколко наведнажъ. Тѣ извиваха по небето, като падащи звезди, дълги широки джги. И тамъ, дето паднѣха, блещукаха надъ земята като червени минзухари.

Пламнаха единъ следъ други и огньове далечъ, горе, по склоноветѣ на балкана. Знаяхъ тѣзи огньове. Стари хора разказваха, че тамъ живѣятъ овчари въ планината и цѣла зима приготвятъ стрели. Не като нашитѣ. Голѣми, окрасени съ различни шарки, съ обагрени разноцвѣтно уши. Предъ заговезни запалвали мѣхове съ катранъ и до полунощъ хвърляли стрелитѣ си... Ахъ, по цѣлъ свѣтъ сега бѣше радостъ, веселие, тържество, само азъ единъ стояхъ отсамъ съ притиснати, до сърцето си стрели — нѣмъ, убитъ. Чувствувахъ, какъ ме задавятъ сълзи, какъ гърдитѣ ми се стѣгатъ и нѣщо ме задушва въ гърлото.

Но отвѣдъ стрелитѣ станаха по-рѣдки, притихнаха гласовѣтѣ, огъня намалѣ. Скоро щѣха да свършатъ. Трѣбваше да бѣгамъ, да ме не видатъ. О, какъвъ срамъ ме чакаше! Останалъ съ нѣхвърлени стрели! А утре тѣ нѣмаха вече никаква цена. Чакаше ги погребване задъ кокошника. Тамъ имъ бѣше мѣстото.

Щомъ видѣхъ, че гасятъ вече огъня, изтичахъ у дома и спрѣхъ на двора. Срещна ме кучето ни Шарко. Заскимтѣ, заскача по мене. Помилвахъ го по рунтавата шия и въ гърлото ми отново се набраха сълзи... Ахъ, да би ме разбралъ Шарко, да му разкажа скърбитѣ си...